

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ἘΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπάντησις εἰς τὸ «Καταργηθήτω ὁ ἔρκος» (ὑπὸ Κορνηλίου Α. Πρεβεζιώτου). —
Θάνατος, ποίημα (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάκι). — Ὁ Πιρρῆτιος, διήγ. τῶν Χριστου-
γέννων (ὑπὸ Σ. Σαριδαξεβάνη). — Ψυχοπαυδαγωγικὴ: Ψυχοπάθειαι ἐν τῷ σχολείῳ
(ὑπὸ Σ. Βλαβιανοῦ, ψυχιάτρου). — Τσελκός, μυθιστορία Μαξίμου Γόγκη (ὑπὸ Κλ.
Βασαρδάκι). — Πράσινα φέλλα, ποίημα (ὑπὸ Ἰ. Ἀποστολάκη). — CHATEAUBRIAND:
HENÉ (ὑπὸ Ἰ. Χαρισιάδου). — Οἰκιακὸν τεῖμα: Παραθεσις τραπεζῆς ὑπὸ Ἀγλαίας Α.
Πρεβεζιώτου). — Πολλὰ καὶ διάφορα. Αἱ δύο ἀδελφαί. Τὸ βορικὸν δέξ. Ὁ NORDEN-
SKJOLD. Γαλάλιθος. Διὰ τὸς μετρίους συγγραφεῖς. Αἱ θεατρικαὶ ἐσπερίδες. Τὸ βρα-
βεῖον NOBEL ὉΔΟΛΒΗ ΒΡΙΣΣΟΝ Δ στιχηήματα. — Ἐκκλ. Μουσικὴς ὕλληρος. Πα-
ριώσιος Σύλλογος.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ είκοσαετής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επίτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τών πασχόντων οδόντων εύλων δυσσομίας και ολιούδηποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΣΩΣΙΣ τών σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὀδοντοιατρείον του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρσῆ· Μπαση, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και ὄψα τρυφερὸν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν δὴμος διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνην τοῦ θέρους και εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινὴ, ἀλλὰ δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικόν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπόν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφορῶν ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρώμα ὠραῖον, διαφανῆς, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρήσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὕδατων τῆς «**Κολωνιάς**», ἀτὶνα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξαλείφσιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλπανίου ἑλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρῶϊαν εἶναι προτιμότερον ὅλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πῶλησις: **Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιρετζὶ και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 321, λέρ.**

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθύνται: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

Ὅτι παύσομαι τὰς λάρικας ταῖς Μούσαις συγκαταμνητῆς, ἠδίστατο συζύγιον. Εὐρ Ἰπρ Μαΐν. στ. 673—5

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ: ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΩ Ο ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀρ θ 23)

Τὴν ἀριθμητικὴν ταύτην δεινότητα και τραπεζιτικὴν ἀκριβολογίαν τῶν ὁμοφύλων σας ἐν τῇ ζητήματι τοῦ γάμου, δὲν πιστεύω νὰ θελήσητε νὰ κατατάξητε μεταξὺ τῶν προσόντων τοῦ φύλου ὑμῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθῆς ὅτι οὐχὶ σπανίως δικαιοῦσθε προτάγοντες τὴν οὐχὶ σπανίως ὑπερβολικὴν, συγκρίτως δὲ και ἀκαταλόγιστον πολυτέλειαν τοῦ ὠραίου φύλου, ἠτις οὐχὶ παραλόγως ἐπιπρέμαται ὑμῖν ὡς ἀπηνῆς φόβητρον εἰς τὴν σύμπτῆσιν τῆς συζυγικῆς κλιῆς. Ἄλλ' ἀρὰ γιὰ διὰ τῆς νηφαλιότητος ὑμῶν ταύτης ἀπέναντι τοῦ ἔρωτος, ἔν πολλὰ ρομαντικαὶ νεάνιδες ἐπιψόγως καθ' ὑμᾶς ἔχουσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ και τῇ καρδίᾳ, και δι' οὗ, ὡς λέγετε, ὀπιλίονται ἐν αὐτῇ κατακτῆσιν, ἀνικεῖτε τὴν κοινωνικὴν ταύτην πληγὴν και σώζεσθε ἀπὸ τῆς διαβρωτικῆς γαγγρῆνης, δι' ἧς ἡ πολυτέλεια τῆς πολυφένου συζύγου ἐπαπειεῖ πάντοτε τὴν οικογενειακὴν ὑμῶν εὐμερίαν και εὐδαιμονίαν;

Δὲν νομίζετε ὅτι, τούναντίον, ἀντιτάσσοντες τὴν παγεράν ὑμῶν ἀριθμητικὴν, δι' ἧς ὑπολογίζετε εἰς πόσας αὐτὴ δαπάνας θὰ σᾶς ὑποβάλλῃ, πρὸς τὴν ἀριθμητικὴν ἐκείνης, δι' ἧς ὑπολογίζει ἐπίσης παγερῶς πόσα δύνασθε νὰ τῇ παράσχητε, ἀντιτάσσοντες, λέγω, ἀριθμητικὴν κατ' ἀριθμητικῆς, ἐγώτισμόν κατ' ἐγώτισμόν, σιδηροῦν θώρακα κατὰ χαλκῆς πανοπλίας, ὑποπίπτετε ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον ὡς εἰς ἀφυκτον εἰμυρμένην εἰς τὴν ἀναπόδραστον ποιὴν τῆς ἀνηλεοῦς και καταναγκαστικῆς

πολυτελείας, και συγκρίτετε ζεύγη ἐμπορικῶν ὄλων; Δὲν νομίζετε, — ἐξηγοῦμαι σαφέτερον, — ὅτι τούναντίον ἡ συστηματικὴ προκοχθεῖς τῶν γαμβρῶν ὀπιλίξει μᾶλλον τὴν συστηματικὴν πλυτοθηλίαν τῶν νυμφῶν, αἵτινες μὲ μερμύρινη στήθη ἀνασκάπτουσι ὡς δι' ἀκτίνων Roentgen διὰ τοῦ ἐμπορικῶ και πονηροῦ των βλέμματος τὰ θυλάκια τοῦ ὑποψηφίου, τοιοῦτο μᾶλλον τὸν ἐπιβαρύνουσι κατόπιν διὰ δυσφορῶν δαπανῶν, ὅσον πλεῖστερα ἐδαπάνησαν αὐταὶ εἰς προίκα, ἐν ἀγοράσῃ τὸν εἶλωτα τοῦτον; . . .
Δὲν ἐπεξήκατε μᾶλλον ὑμεῖς αὐταὶ τὸν πάροπλον τοῦτόν ἀγῶνα, ὃν ψέγετε, ἐφ' οὗ διὰ τοῦ παγεροῦ και χυλιδίνου ὑμῶν ὀπιθολογιζομένου ὀσημέρικι προβληματικώτερον καθιστᾶτε τὴν τύχην τῆς ἀποκαταστάσεως διὰ τὸ ἄβρὸν φύλλον, και δι' ὑμᾶς αὐτὰς τὴν τύχην τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἐδει νομίζω, νὰ ζητήσητε οὐχὶ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἀλλά. . . ἀκριβῶς ἐν ἐκείνῃ, οὗ τὴν κατάργησιν ζητεῖτε; . . .
Ἄλλ' ἐν ἄλλο ἐσκόπου ἵνα τονίσω κυρίως:
«**Ὀνειροπολοῦσι, λέγετε, αἱ κῆραι τὸν ἔρωτα δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὸν πρῶτον προσυχοῦντα θέλουσα και νὰ ἐρασθῶσι τὸν μέλιετα σύζυγον και. . . κατέρχονταί ἀνοπλοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπιζητοῦσαι νὰ κατακτῆσασιν τὸ πολύτιμον θήρυμα διὰ μυρίων σαχηνευτικῶν γοητειῶν.**»
Νομίζω ὅτι δὲν ἐκπράξτε σαφῶς και δὲν ὑποτιποῦτε ἀκριβῶς τὸ ὑποκείμενόν σας, τὸν κοινωνικὸν τύπον, ὃν ἀελάβετε νὰ χαρακτηρίσητε και ἐπιάρνητε.
Ψέγοντες τὰς ἐρωτοτρόπους ταύτας βοσπορίδας Νύμφας κατὰ τὸ θέρος, και γοήστας Χάρικας τῶν χειμερινῶν αἰθουσῶν, ποῖον τύπον νεάνιδος ψέ-

γατε ; Την κούφην έρωτίδα, την χαμαλην και κρυψινουν έγωίστριαν, την μαρμαρόστηθον πλουτομανή τλν έπιδιώκουσαν δι' ένχγωνίων προσπαθειών να σαγηνεύση και κατακτήση έπονειδίστως πράγματι, έντ ή και πλέονας, όπως έπί θυσία αυτού και του βλακντίου του τύχη του ποθητού τίτλου της έγγάμου γυναικός και άπολαύση όλα τά θέληγτρα της εύμκροϋς ζωής ; ή την άληθώς όνειροπόλον και ρομαντικην, την έχουσαν τον νοϋν εις την καρδίαν και την καρδίαν εις τά χείλη, την χέουσαν εύγενή και γλυκέα δάκρυα πρό παντός ώραίου και συγκινητικοϋ θεάματος της φύσεως ή της ζωής, την μαγευμένην από την λάλον σιγήν των δασών και λικιζομένην εις ποιητικά όνειρα υπό του φλοίσβου των κυμάτων, την άληθώς όνειρώττουςαν, τέλος, τον έρωτα ως χρυσουν και γελέεν Ινδάλμα, ως εύγενές και υπέρτατον ιδανικόν, ως θεϊκν συν ταύτισιν και χρυσόπτερον άνάτασιν δύο ψυχών ανά τά ύψη ;

Νομίζω ότι άμφότεροι οϋτοι οι τύποι, δέν είναι άξιοι του αυτού χαρακτηρισμοϋ οϋδέ των αυτών έπικρίσεων. Ίσως άμφότεραι σκέπτονται έξ ίσου έσφαλεμένως. Ίσως δηλα δή— καθ' ύμās— και ή τελευταία αυτή κακώς έπιλαμβάνεται του ζητήματος της άποκαταστάσεως αυτής. Άλλά καθ' ούσίαν διαφέρουσιν άλλήλων τετραγωνικώτατα, και ή μόν είναι άρπακτικός Ιεραξ δολίως και μετά τέχνης έπιπίπτων διά τρόπον, όστις δύναται να καλήται έπίθεσις έπί του προτυχόντος θηράματος, όπερ και αυτό δέν έχει άδικον άποκαλούμενον θύμα, ή—δέ, λευκοπτερυξ περιστερά των ύψων τυφερόν και γλυκύ άσμα λαρύουσα και άθώα τρύγων όνειρώττουςα ροδόπλεκτον φωλεάν πλακισούταν έρατεινώς ζεύγος πτηνών έν ιδανική περιπτώξει.

(Ακολουθεί)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Χάριν των έορτών μεταπηδᾷ ή ήμερομηνία της «Βοσποριδος.» Μή νομίσουν όμως οι ήμέτεροι άναγνώστει ότι θ' άπολεσθῆ ο αριθ. της ΙΘης Δεκεμβρίου, όστις αναπληρωθήσεται προσεχώς δια διπλου φύλλου.

ΑΠΟ ΤΑ «ΣΥΜΒΟΛΑ»

Θάνατοι

Σ' τάνθογιάλι μέσα ένα μπουκετάκι από τριαντάφυλλα μισομαραμμένα— Δίπλα μπατιστένιο, άσπρο μαντηλάκι— τώχουν βρέξει δάκρυα, άφθονα χυμένα.

Τι να έχη θάψει ή ψυχή ή γυναίκεια ; Τι να ειδαν τάνθη μεσ' 'στὴν νύχτιαν ώρα; Ποιων συνθέτων μαύρων τί άστροπελέκια νάχουν κάμει στάχτη της χαράς τὰ δώρα ;

Κλεάνθης Α. Βασσαρόδάκις.

Ο ΠΙΕΡΟΤΤΟΣ

— «Χόπ ! άνέβα, Γιασεμή !»

‘Ο Γιασεμής άνέβη.

‘Ο Γιασεμής —παρωνύμιον— έργοείται, ήτο παιδίον έξ έπτὰ έτών, άκροβάτης εκ γενετής και καπνοδοχοκαθαριτής όταν δέν είχαν έργασία.

Αυτήν την φοράν ήτο καπνοδοχοκαθαριστής και άνέβαινε εις την εύρειαν καπνοδόχον του πύργου διά χονδρού σχοινίου έλαφρός και εύκίνητος καλώς ήτκημένος.

‘Εκείνος, όστις ειχεν ειπή «Ανέβα Γιασεμή !» ήτο άνθρωπος μετρίου άναστήματος, μετρίου πάχους, μέσης ηλικίας, καθ' όλα μετριοις τέλος πάντων, και ή ήτο πατήρ, θεϊος, κηδεμών ή άπλοϋς θεατρώνης του μικρού καπνοδοχοκαθαριστοϋ άκροβάτου.

‘Η άλήθεια εινε ότι ό Γιασεμής δέν έγνωρίζε καλά τί του ήτο ό μεσόκοπος αυτός άνθρωπος και δυνάμεθα να προσθέσωμεν ότι αυτό όλίγον τον ένδιέφερεν.

‘Ητο σπουδαίον πράγμα διά τον πύργον ό καθαρισμός μιας καπνοδόχου. Από ήμερών τινων ήδη οι υπηρέται έφλυάρουν. ‘Ο Κύριος έλησμόνει την νέαν άσθένειαν της άμπέλου και ή Κυρία έπί τρεις συνεχώς νύκτας ειχεν ιδει εις τον ύπνον της καπνοδοχοκαθαριστάς.

‘Αλλ' ό πλέον άνυπόμονος ήτο ό Τοτός, τό παιδίον του πύργου.

Διά τουτο του επέτρεψαν όταν έφθασεν ή μεγάλη ήμέρα, να μείνη εις την αίθουσαν της όποιος εκαθίζον την καπνοδόχον.

‘Ο Τοτός (Χριστόφορος διά τους ξένους,) έχων ηλικίαν του Γιασεμή, έλαβε ζωηρόν ένδιαφέρον διά την έργασίαν του μικρού. Τέλος εξέβαλε κραυγήν ένθουσιασμοϋ όταν ειδεν έν όν άμορφον, με άκάνθας πρίνου εις τὰ γόνατα, τους πόδας και τους βραχίονας, έν άλλόκοτον τέλος πάντων όν να πέση κατά γής έντός της έστίας.

— Νά ! τελείωσε ! ειπε τό όν τουτο δεικνϋον σειράν λευκών όδόντων.

Και ή παράδοξος αυτή εμφάνισις έκαμε τοσαύτην έντύπωσιν εις τον Τοτόν, ώστε δέν ήδυνήθη να προφέρη οϋδέ λέξιν.

‘Ο Γιασεμής δέν έταράχθη. Έννοών την εκπληξιν ην έπροξένει εις τον Τοτόν εκίνησε να ύπάγη προς την θύραν βελδίζων επί των χειρών του με τους πόδας εις τον έέρα.

‘Ο Τοτός κατενθουσιάσθη.

Αίφνης έσκέφθη.

— Πρέπει να τον δείξω ότι γνωρίζω και έγω από τοιαυτά.

Και ήρχισε να μιμήται τον ψιττακόν.

‘Αλλ' ό Γιασεμής έμιμήθη πολυ τελειότερον την φωνήν της πάππικς και ό Τοτός ειδεν ότι ειχεν ήττηθῆ εις τουτο.

Τότε άπεράσισεν να εκπλήξη τον Γιασεμήν δι' άλλων μέσων. Και βεβαιωθείς ότι οι γονεϊς του δέν τον έβλεπον, ήνοιξε σιγά μίαν ιματιοθήκην και εκύτταξε τον Γιασεμήν.

‘Ο θράμβος ήτο άνέλπιστος.

‘Ο μικρός καπνοδοχοκαθαριστής έμεινε κεχηνώς. «Ω ! τί έβλεπεν εκεί ! τί έβλεπεν εκεί !

Κᾶτι τι θαμνωτικόν, κᾶτι τι θαυμάσιον μαγευτικόν ! Έντ μεγάλον πιερότον κατάλευκον, όλο μετάξι, κατάσειπνον. Έντ μεγάλον πιερότον από ναστόχαρτον, ώραιότερον και από άνθρωπον ! Και μέγλλον ! και άξιοθαύμαστον ! . . . Τί ώρατον άθυμα ! . . .

— ‘Ο μικρός Ίησοϋς θα με τον φέρη απόψε την νύκτα, διερχόμενος από την καπνοδόχον ειπεν υπερφανεϋόμενος ό Τοτός. Αύριον εινε χριστούγεννα.

— ‘Ο μικρός Ίητοϋς ;
— Σττ ! ή μαμᾷ θα μᾶς άκούτη . . . Νομίζει ότι έγω δέν τό γνωρίζω !

— ‘Ο μικρός Ίησοϋς ; έψιθύρ σεν ό Γιασεμής με όφθαλμούς διεσταλμένους.

— Ναι, ξεύρεις ! ό μικρός κύριος, όστις, την νύκτα των Χριστουγέννων, περιέρχεται τās καπνοδόχους διά να θέση παιγνιδάκια εις τὰ ύποδήματα ! . . . Δέν τό ξεύρεις ! . . .

‘Ο Γιασεμής δέν έγνωρίζεν.

Οϋδέποτε του ειχον όμιλήση περι του μικρού Ίησοϋ.

— Δοιπόν θα φέρη παιγνιδία έτσι εις όλα τὰ παιδία ;

— Βεβια !

— Από τās καπνοδόχους ;

— Μᾶ βέβια !

— ‘Α !

‘Ο Γιασεμής έσκέφθη προς στιγμήν.

— Και διά ; . . . διά τὰ παιδία τὰ όποια δέν έχουν καπνοδόχους ; . .

‘Αλλά μία θύρα ήνοιξεν εκεί πλησίον και ό Τοτός έσπευσε να κλείση την ιματιοθήκην.

— Θα με μάθης να κάμνω την πάππιαν, ε ; έψιθύρσεν εις τό οϋς του Γιασεμή.

Οϋτος άπηλήθε, σοβρός, σκεπτόμενος πολλά πράγματα, και ύπήγεν εις συνάντησιν του μεσήλικος άνθρώπου.

‘Εκμνε πολυ ψυχος εκείνην τᾷ ήμέραν με όμιχλην ύγρᾷν. Τὰ δένδρα εκλειον εις τους δρόμους.

‘Ο μεσηλιξ άνθρωπος διτυθύνθη προς χαμηλάς τινες οικίκς και έφθασεν εις μίαν πλατείαν. Μία άμαξα κιτρίνη, μεγάλη ως βαγόνιον, ήτο άπεζευγμένη εις τό μέσον.

‘Ο άνθρωπος και ό Γιασεμής εισήλθον. ‘Ητο ή οικία των. ‘Επήγεινον με αυτήν από χωρίου εις χωρίον καθρίζοντες καπνοδόχους και κάμνοντες άκροβατικά γυμνάσματα κατά τὰ καλλιτεχνικά αισθήματα των κροίκων.

— Νομίζω ότι δυνάμεθα να διοργανώσωμεν μίσην παράστασιν δι' απόψε, άνήγγειλεν ύψηλοφώνως ό μεσηλιξ άνθρωπος.

‘Αλλ' ό Γιασεμής δέν ήκουτεν. ‘Ητο άπρηστολμένος.

— Διατί δὲν ἔχει καπνοδόχον εἰς τὴν ἄμαξαν αἰ; ἠρώτησε παραδόξως.

Ἐπειτα βλέπων ὅτι δὲν τοῦ ἀπήντων, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας φηρὰς ὅτε ἔκαμνε παραδόξως ἐρωτήσεις, δι' ἄλλους ἴσως, ἀλλὰ λίαν σφαεῖς δι' αὐτὸν ἐξήληθεν.

Ἦ ἐσπέρα ἤρχετο. Ἦρχιζε νὰ συσκοτάζη: ἔκει κάτω μία καπνοδόχος ἐργοστασίου ἐκάπνιζεν. Μία καπνοδόχος ὑπερλεγέτης, εὐρεῖα, ὑπερήφανος, ὑψηλὴ, ὑψηλοτέρα ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου.

Τοῦτο ἐθροθύθη τὸν Γιασεμίην.

Χωρὶς νὰ θέλῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν καπνοδόχον ταύτην καὶ ὑπελόγησε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τὰς διαστάσεις τοῦ γιγαντιαίου ἀθύρματος, τὸ ὅποιον «ὁ μικρὸς Ἰησοῦς» θὰ ἔφερον ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπειτα κλίων τὴν κεφαλὴν ἐπέστρεψε: παρατήρησεν ἄλλας καπνοδόχους, ἐσκέφθη ἄλλα ἀθύρματα, ὀλίγον ἐλειψε νὰ κλαύσῃ ἀναπολῶν τὸν μέγαν λευκὸν πιερρότον, τὸν θυμάσιον τὸν μαγευτικόν, τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς Ἰησοῦς θὰ ἔφερον εἰς ἕν πλούσιον παιδίον ἐκείνην τὴν νύκτα διερχόμενος διὰ τῆς καπν. . .

— Ἄ! . . ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Γιασεμίης φωτισθεὶς ὑπὸ ἰδέας τινὸς μεγάλης.

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν κιτρίνην ἄμαξαν.

Ἐκτενίσθη, ἐξέβαλε τὰ ράκη του, ἐνεδύθη τὴν ὠραίαν μαύρην ἐνδυμασίαν του, τὰ ὠραῖά του βερνικωμένα ὑποδήματα, τὴν ὠραίαν του κοκκίνην φενάκην, ἐκοκκίνισε τὰ χεῖλη του, ἔβαψε λευκὸν τὸ πρόσωπόν του ἐζωγράφισε τὸν καλλίτερόν του μορφασμὸν παρὰ τὰ χεῖλη του, καὶ στολισθεὶς ὡς διὰ τὰς ὠραιότερας παραστάσεις διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον τοῦ ὁποίου εἶχε καθάρισεν τὴν καπνοδόχον στιγμὰς τινὰς πρότερον.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ὅταν ὁ καπνὸς ἔπαυσεν, ὁ Γιασεμίης ἀνερχόμενος ἐπὶ τῆς στέγης ἐξήγαγε σχολιὸν βραχύ, ἀλλὰ στερεόν, ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἰσήλθεν εἰς τὴν γνωστὴν καπνοδόχον καὶ κρεμασθεὶς εἰς ὕψη δέκα περίπου μέτρων ἀνέμενεν ἠσύχως διπλῶν κατώθεν του τὴν ἀραιότεράν του κνήμην, ὅπως τὸ εἶχε κάμη ἀπειράκις εἰς τὰς δημοσίας πλατείας.

— Τώρα ὁ μικρὸς Ἰησοῦς: δυνάτον νὰ ἔλθῃ!

εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ τὸν κάμω νὰ μοὶ δώσῃ κάτι τι κατὰ τὴν διέβασίν σου.

Καὶ αἱ ὦραι ἐκτύπων, ἐκτύπων, μικρὰν εἰς ἄορατον κωδωνοστάσιον καὶ ὁ Γιασεμίης τὰς ἠκουσε βραδείας καὶ ἠχηρὰς, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ του παρετήρουν πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὸ τετράγωνον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξίτηται τὴν φωτοδόλον ἔλευσιν τοῦ «μικροῦ Ἰησοῦς.»

— ὦ! δὲν θ' ἀργήτῃ βεβαίως!

Καὶ ὁ Γιασεμίης μὲ ἀνυπομόνους τοὺς ὀφθαλμούς ἤλλαζε θέσιν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχολιῶν του, καὶ ἔμενεν ἐκεῖ μὲ τὸν λαιμὸν τεταμένον, τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμένην, τὰς χεῖρας παγωμένας ἀπὸ τὸ ψύχος.

Καὶ ἐσκέπτετο. Ναί, ἕνα τοιοῦτον πιερρότον θὰ ἠθέλην ἢ κάτι τι παρόμοιον: ἕνα ὥριστον κύριον χάρτινον, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ διηγήται ἱστορίας καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ φοβῆται μήπως τὸν δεῖρη ὅπως τὸ ἔκαμνε ὁ μεσηλιεὺς ἄνθρωπος: ἕνα ὠραῖον κύριον, τὸν ὁποῖον θὰ ἔφερε μαζί του εἰς τὰς περιοδείας του: ἕνα κολόν καὶ λογικόν κύριον, ὅστις θὰ ἦτο ὁ μικρός του φίλος καὶ μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παίζῃ ὅπως κίμνουσι τὰ ἄλλα παιδιά.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος ἐμειδία ὅταν ἠδύνετο καλλίτερον, ἕνα, ἐν ὁ μικρὸς Ἰησοῦς» ἤρχετο αἰφνιδίως, φανῆ γενναϊόδωρος.

Τὸ ψύχος ἐπετεινετο. Πρὸς τὰ ἐπάνω ἐφάνοντο λεπτὰ ἀστρά παρόμοια πρὸς μικρὰ ἄνθη παγωμένα. Καὶ ὁ Γιασεμίης ἤλλαζε τὴν κνήμην του κινδυνεύων νὰ χάσῃ τὴν καλὴν του θέσιν.

Καὶ ἔμενεν οὕτως ἐπὶ μακρόν, μακρόν!

Καὶ ἔπειτα ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ λερῶσῃ τὰς χεῖράς του.

Καὶ ἔπειτα ἀφῆκε τὴν φενάκην του στραβά: τὰ δάκτυλά του δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ τὴν διορθώσουν.

Καὶ ἔπειτα ἐκλαυσε σκεπτόμενος: ὅτι ὁ «μικρὸς Ἰησοῦς» δὲν θὰ τὸν εὕρισκεν ὠραῖον ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ ὅτι δὲν θὰ τοῦ δώσῃ οὐδέ μίαν κοῦκλαν εἰκοσι παράδων!

Καὶ τότε ὁ Γιασεμίης ἐσκέφθη λυπηρὰ πράγματα τὰ κυπτήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶδεν ὁ μεσηλιεὺς ἄνθρωπος, τὰ πλούσια παιδιά ὅσα ἔχουσι καπνοδόχους εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὸν κα-

ράδεισιν περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀκούσῃ νὰ ὀμιλοῦν, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ὄλος πλήρης ροδίνων πλαγγόνων, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Γιασεμίης θὰ ἐκαθάριζε λευκὰς καπνοδόχους καὶ τοῦτο τὸν ἐπλήρωσε λύπης.

— Μήπως δὲν θὰ ἔλθῃ... ποτε; ἐκλαυμήρησε καταστρέφων τὸ ψιμύθιον τοῦ προσώπου του.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠσθάνθη εἰς τὸ σῶμα κατὰ ὡς πόνον ἢ εὐχάριστην, δὲν ἐγνώριζε καλά.

Ἴσως τὸ ψύχος ἢ ἡ πείνα, ἢ ὁ ὕπνος, ἢ ἡ μεγάλη ἀτυχία τὸν κατελάμβανεν.

Καί, ἔμικλίων τοὺς ὀφθαλμούς ἐμειδίασε βραδέως.

Διότι τὸν εἶδεν, ἐκεῖ ἐπάνω, ναί! ναί! τὸν μικρὸν Ἰησοῦν!

Ἄ, Ἐκεῖνος ἤρχετο! τὸ ἠσθάνετο! ἤρχετο! Καὶ ἦτο τόσο ὠραῖον θέαμα!

Ἦτο ὠραῖος ἠκτινοβόλει ὀλόκληρος, καὶ οἱ μικροὶ πόδες του ἐνῶ ἐβάδιζεν, ἔκαμνον νὰ τρίξουν τὰ ἀστρά ὡς ἡ ἄμμος μὲς δενδροστοιχίας. Ἦρχετο! Εἶχεν ὑπὸ τὸν βραχίονά του ὀλόκληρον δέσμην πιερρότων, πολυχρωμῶν ἀρλεκίνων. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἦσαν δι' αὐτὸν, τὸν καπνοδοχοκαταριστήν! δι' αὐτὸν, τὸν Γιασεμίην!

Ναί, ναί! ἴδετε: ὁ μικρὸς Ἰησοῦς» πλησιάζει, πλησιάζει ἐκόμεν, παρατηρεῖ τὸν μικρὸν ἐν τῇ καπνοδόχῳ, μειδιά μὲ τὸ ὠραιότερόν του μειδίαμα καὶ καλῶν αὐτὸν μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν, ἥτις φαίνεται ὅτι ἐξυπαῖ ὅλα τὰ πτηνὰ τῶν ἀγρῶν:

— Λάβε Γιασεμίη! λέγει.

Καὶ ὁ Γιασεμίης θυχθῶν εἰς ἀπὸ τὸ δνεῖρόν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχολιῶν του ὑψώθη ἐπὶ τῶν κνημῶν του, ἔτεινε τὰς χεῖρας. . . καὶ ἐκρημνίσθη.

Καὶ τὴν αὐγὴν, ἢ μὴτηρ τοῦ Τοτοῦ, μὲ τὸν λευκὸν πιερρότόν της εἰς τὰς χεῖρας, διηύθητο πρὸς τὴν ἐστίαν ἔπου ὁ υἱὸς της εἶχε θέση ἐν ὑπόδημα, ὅτε αἰφνης ὑποχωροῦσα ἐφῆκε κραυγὴν μεγάλην.

— Μαμά! τί εἶνε; ἐφώνησεν ὁ Τοτός ἐξυπνήσας αἰφνιδίως.

— ὦ! κύτταξε λοιπὸν! εἶπεν ἡ μὴτηρ τεταραγμένη.

Καὶ εἶδειξεν ἐντὸς τῆς τέφρας ἕνα ἄμωρον πιερρότον ἐξηπλωμένον.

— Γιασεμίη! ἀνέκραξεν ὁ Τοτός.

Ἄλλ' ὁ Γιασεμίης δὲν ἀπήντησεν. Εἶχεν ἐπιθήνη.

Καὶ μολονσὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν τεθραυσμένην ἐμειδία πίντοτε, βεβαίως βλέπων τοὺς ὠραίους λευκοὺς πιερρότους καὶ τοὺς ὠραίους πολυχρωμοὺς ἀρλεκίνους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ του περιερέτετο, ἐκεῖ ὑψηλὰ, ἐν τῷ παραδείσῳ!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Χάλη* 15 Δεκεμβρίου 1903
Σωφρ. Γ. Σαριβαξεδάνης
καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς ἐν τῇ κατὰ Λάλην Ἑλ. Ἐμπορικῆ Σχολῇ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

*Ὁσπέφτουτε ἑτῇ γῆ χλωμὰ τῶν λουλουδιῶν τὰ φύλλα,
Ὅπως σκορπίζει ὁ ἀνεμὸς ταῖς τόσαις εὐωδιαίς.
Ἴδὲ δὲν χάνεται ἡ χαρὰ, δὲν σβένει ἡ εὐευχία
Μηδὲ ξεχνοῦνται ἡ γλυκεῖαι καὶ ἀγρίσταίς στείμαίς.*

*Ἄν ἀποβαίνῃ ἡ Χαρὰ, ἡ Λόχη δὲν πεθαίνει·
Σβεῖ τὸνειρο, μὰ ἡ μνήμη του δὲν σβένει ἡ γλυκεῖά,
Σέρνει ὁ χρόνος φεύγοντας ταῖς περὶ κρυφαῖς ἐλπίδαίς.
Μὰ μένει ἡ ἀπελπισία στὴ ματῆρ μας καρδίά.*

Σάμος

Ἐλένη Σβορώνου.

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ

ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΑΙ ΕΝ ΤΩ ΣΧΟΛΕΙΩ: ΝΥΣΒΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ἄν ἡ Παιδαγωγικὴ ἐποιεῖτο βαθετέρα μελέτην τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ τὰς παθολογικὰς αὐτοῦ σχέσεις, πολλὰ σφάλματα καὶ πολλὰ σκληρότητες ἐκ ἀγωγῆς ἢ ἀπεφεύγοντο, πολλοὶ πλημμελεῖς ἐκλογαὶ τῶν βιωτικῶν σταδίων δὲν θὰ συνέβαινον, καὶ οὕτω πολλὰ ψυχικὰ ἑπάρχεις θὰ ἐσώζοντο.

Krafft Ebing, Lehrbuch der Psychiatrie, 428.

Διὰ τῶν βέλθων τοῦ δημοτικοῦ σχολείου διέρχεται ὀλόκληρον τὸ ἔθνος. Πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ διχσίζονται καὶ ἀπομακρύνονται αἱ διάφοροι ὀδοί, εἰς τὰς ὁποίας τρέπονται οἱ παῖδες μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Οἱ περισσότεροι ἀπορρίπτουσι τὸ βιβλίον καὶ λαμβάνουσι τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ἐργάτου· ἄλλοι ἀρχίζουσι τὴν πάλην πρὸς τὸ χῶμα ἢ τὴν θάλασσαν. Οἱ λοιποὶ διου-

θύνονται εις τὸ Γυμνάσιον, καὶ ἀραιοὶ πλέον νεανία προχωροῦσι μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἐιδικῆς τινος σχολῆς.

Εἰς τὸ δημοτικὸν λοιπὸν σχολεῖον συρρέουσι ἂν μὴ πάντες — μεθ' ὅλον τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς φοιτήσεως — πάντως ὅμως οἱ πλείστοι τῶν ἀπὸ τοῦ ἐκτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἢ δωδεκάτου ἔτους μικρῶν ἀνθρώπων, ἀρρένων καὶ θηλέων. Ἄλλ' ἄρα γε πάσαι αἱ χιλιάδες αὐταὶ εἶνε καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑγιεῖς, οὐδὲν τὸ ἐκφυλὸν ἐνυπάρχει ἐν αὐτοῖς, καὶ πρέπει νὰ παιδευθῶσι διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων καὶ διὰ τῶν αὐτῶν παιδονομικῶν μέτρων τῶν προσαρμοζομένων εἰς ὑγιεῖς παιδικὰς ψυχὰς;

Ἐν ἄλλαις χώραις ὑπάρχουσι φιλανθρωπικὰ ἄμικα καὶ παιδαγωγικὰ ἰδρύματα, ἐν οἷς μετ' ἀκριβοῦς φροντίδος καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδιόχουσαν, κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν φύσιν, ψυχικὴν νοσηρότητα τῶν ψυχοπαθῶν παιδίων, τελεῖται ἡ θεραπεία ἄμικα καὶ ἡ ἀγωγή αὐτῶν — διότι ἐν αὐτοῖς συμπίπτουσι αἱ δύο αὐταὶ ἐνέργειαι. Τοιοῦτον ἰδρυμα ἐν Ἰένῃ τῆς Θουριγίλιας ἐξείρετον εἶχαν τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῶ πολλάκις. Ὁ Trübner, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων γερμανῶν διδασκάλων, ὅστις τὴν παιδαγωγικὴν αὐτοῦ ἰκανότητα καὶ ἐμπειρίαν συνεπλήρωσε διὰ συντόνων ψυχοπαθολογικῶν σπουδῶν, συνέγραψεν ἐξαιρετούς περὶ παιδικῶν ψυχοπαθειῶν μελέτας καὶ εἶνε εἰς τῶν διευθυντῶν τοῦ περιοδικοῦ *Kinderfehler* (τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδίων.) Ἐπὶ ὑγιεινῆς καὶ γραφικῆς κλιτύος ἰδρυμένον, ἐν μαγευτικῇ τοποθεσίᾳ, μετ' ἀναπεπταμένον πρὸ αὐτοῦ ὁρίζοντα, ὑπερκαίμενον τῆς χριστιανιστικῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Σάαλ, λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐποπτείαν δύο ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, τοῦ καθηγητοῦ Βινσβάγγερ, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἰένῃ Φρενιατρείου καὶ τοῦ μεγάλου παιδαγωγοῦ Rein, πεπλουτισμένον διὰ διδακτικῶν γυμναστικῶν, διαίτητικῶν μέσων ἰδίων, εἶνε αὐτόχρημα σωστικὸν ἰδρυμα, καὶ πολλὰ δυστυχεῖ καὶ ἀπόκληρα ὄντα ἕνεκα σκληρᾶς ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως ἢ δι' ἁμαρτίας γονέων προγεγραμμένα, ἀπέδωκεν ὑγιαῖ καὶ χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἀλλὰ τοιαῦτα ἰδρυματὶα δὲν ὑφίστανται πανταχοῦ, οὐδέ πάντες οἱ γονεῖς ἔχρουσι τὰ ὑλικά μέσα ἢ καὶ τὴν διάθεσιν ν' ἀποστελῶσιν εἰς ταῦτα τὰ ἰδιότυπα τέκνα τῶν. Καὶ ἄλλοι μὲν

ἐκ τῶν γονέων, κατὰ τὴν διάφορον ἰδιοσυστασίαν τῶν, περιβάλλουσι δι' ὑπερέτρου στοργῆς — τῆς ἐπιεικοῦς, πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς στοργῆς — τὰ δυστυχεῖ ὄντα, ἄλλοι δὲ μισοῦσιν αὐτὰ ὡς συμφορὰν θεήλατον κατασκήψασαν εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἐτι δέ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὰ παθολογικὰ συμπτώματα δὲν εἶνε τόσον ἐντονα καὶ χαρακτηριστικὰ, ὥστε νὰ καθιστῶσιν ἀναγκασίαν τὴν εἰσαγωγὴν τῶν παιδίων εἰς θεραπευτικὸν ἰδρυμα.

Εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστὸν σήμερον ὅτι εὐκρανὴ καὶ ἀκριβῆ ὄρια μεταξὺ τῆς φρενικῆς ὑγιείας καὶ τῆς παθώσεως δὲν εἰναι δυνατὸν νὰ χωρηθῶσι. Ὁ Κράφφτ-Ἐμμινγ λέγει ὅτι αὐγεῖς καὶ νόσος δὲν ἀποτελοῦσι πάντως ἀντιθέσιν· ὁ δὲ Ἐμμινγκάτους ἐν τῷ περισπουδάστῳ περὶ «Ψυχοπαθειῶν τῶν παιδίων» ἔργῳ του (1) φρονεῖ ὅτι ἀτὸ ἀσταθῆς καὶ ρευστὸν τῶν ὀρίων μεταξὺ ὑγιείας καὶ παθώσεως οὐδαμοῦ κατακρίνεται τόσον καταδῆλως ὅσον ἐν τοῖς ψυχικοῖς φαινομένοις. Ὁ Μορτέλλη, ἐν τῷ περιηρήμῳ περὶ αὐτοχειρίας ἔργῳ αὐτοῦ ἔρωτᾷ: «Ποῦ ἀρχίζει ἡ πικροφροσύνη καὶ ποῦ ὁμιλεῖ τὸ λογικόν; Τίς δύναται νὰ διακριθῶσιν καὶ καθορίσῃ τὰς κλονικὰς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τῶν νοσηρῶν;» Ὁ δὲ γάλλος Μορώ παραδέχεται εἰς πολλὰ φαινόμενα *état mixte*, μικτὴν κατάστασιν, ἥτις οὔτε ὑγιής, οὔτε νοσηρὰ, εἶνε δὲ μάλλον ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο.

Διὰ πάντας τοὺς λόγους εἰς τὸ σχολεῖον θὰ προσελθῶσι καὶ εἰς τὰ μαθητικὰ βήθη θὰ καθίσωσι καὶ παιδία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ψυχοπαθῆ. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι ὁ διδάσκαλος δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὅλως ἄμοιρος ψυχοπαθολογικῶν γνώσεων, ἂν δὲν θέλῃ νὰ γένῃ ἄδικος καὶ σκληρὸς μεταχειριζόμενος ἀσθενῆ παιδία ὡς ὑγιαῖ, ἢ ἀτυχεῖς, παραμελῶν τὰ τῶν καὶ δυσμαθῆ καὶ περιέπων μόνον τὰ εὐφυῆ, τὰ εὐχερῶς ἀνταμείβοντα τοὺς καταβληθέντα κόπους.

Αἱ γνώσεις αὐταὶ, δυνατὸν νὰ εἶναι στοιχειώδεις ἀλλ' εἶνε ἀπαραίτητοι. Ἐτὸ βλέμμα τοῦ διδασκάλου, λέγει ὁ Οὐρβερ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε τυφλὸν πρὸς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ἅτινα ὁ ἀδάχης κρίνει ὡς κανονικὰ, ἐξ ἰστρικῆς, ὅμως ἀπόψεως εἶνε νοσηρὰ (2).

1). Emminghaus. Dis psychischen Störungen qos Kindesalters. σελ 9.

2). Celstessorungen in der Schule σ. 10.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. τεύχος)

Καὶ διέσχισαν τὴν ὁδόν, βλίνοντες ὁ εἰς παρὰ τὸν ἕτερον, ὁ Τσελκὰς μετ' ἐπιβάλλον ὕφος αὐθέντου, συστρέφων τοὺς μύστχάς του, ὁ νεανίας μετ' ἔκφρασιν τελείας προθυμίας νὰ ὑπηρετήσῃ, ἀλλ' ἐν τούτοις πλήρης δυσπιστίας καὶ φόβου.

— Καὶ πῶς σὲ λέν; — ἠρώτησεν ὁ Τσελκὰς; — Γαβρίλην! ἀπήντησεν ὁ νεός.

Ὅτε ἤλθον εἰς τὸ ρυπαρὸν καὶ καπηληὸν καπηλεῖον, ὁ Τσελκὰς πλησιάσας εἰς τὸ κυλικεῖον, μετ' οἰκτερον τόνον θαμῶνος διέταξε φιάλην βότκας, λαχανόσουπαν, ψητὸν κρέας. τίειν καὶ ὑπολογίσας τὴν ἀξίαν του, ἔρριψε πρὸς τὸν καπηλὸν τὴν φράσιν αὐλα βερέσι. Ὁ καπηλὸς κατένευσε σιωπῶν. Τοιοῦτοτρόπως συνιπληρώθη ὁ σεβασμὸς τοῦ Γαβρίλη πρὸς τὸν αὐθέντην του, ὁ ὁποῖος παρ' ὄλην τὴν ὥς κλέπτου μορφήν του τοιαύτης ἀπέλαυε γνωριμίας καὶ ἐμπιστοσύνης.

— Λοιπὸν κάτι τώρα θὰ τιμιπήσουμε καὶ θὰ μιλήσουμε. Κἀθητε γὰρ λίγο ἐδῶ ὅσο νὰ ἑτοιμάσουν κι' ἐγὼ κάποι θὰ πάω.

Ἄνεχώρησεν Ὁ Γαβρίλης ἔβλεπε περὶ αὐτόν. Τὸ καπηλεῖον ἦτο ὑπόγειον ὕγρον, σκοτεινόν, πλήρες πνιγρῶν ὀσμῶν κεκαυμένης βότκας, ἀτμῶν πίσεως καὶ ἄλλων ὀξειῶν δυσοσμίων. Ἀπέναντι τοῦ Γαβρίλη εἰς ἄλλην τράπεζαν ἐκάθητο μέθυσος ἀνὴρ ἐν νουτικῇ περιβολῇ, μετ' ἔξυθον γένειον καθ' ἐκάστην στιγμὴν κοπτόμενος ὑπὸ λυγρῶς — ἄσμα συγκείμενον ὄλον ἐκ παρεφθαρμένων καὶ συντετριμμένων λέξεων νῦν μὲν συριστικῶν, νῦν δὲ οὐρυνισκοφῶνων. Ἦτο, ὡς ἐφαίνετο οὐχὶ Ρώσσο.

Ὅπισθὲν τοῦ ἐκάθητο δύο Μολδαβί, φοροῦσαι ἐφαρμακὰ ἐνδύματα, μελανόκομοι, ἠλιοκαεῖς, ψάλλονται ἐπίσης ἄσμά τι διὰ φωνῶν μεθύσεων. Ἐπειτα εἰς τὸ σκοτὸς διεγράρνον εἰσέτι μορφὰ τινες, πᾶσαι ἀτημέλητοι μετ' ἐκτένιστον κόμην, μισομεθυσμένοι, κρυγάζουσαι, θορυβοῦσαι. . .

Φόβος κατέλαβε τὸν Γαβρίλην μόνον ἐνταῦθα. Ἦχετο ταχεῖαν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ αὐθέντου του. Καὶ ὁ φόβος ἐν τῷ καπηλεῖῳ ἔχυνετο εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν μονότονον τόνον καὶ ἐφαίνετο

Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ διακρίνωμεν τὴν ψυχοπάθειαν, ὅταν δὲν εἶνε καταφανῶς δεδηλωμένη, ἀλλὰ λαθάνει ἀόριστος καὶ δυσδιακριτός;

Πολλὰ τῶν ἐκφύλων παιδίων φυλλάττουσι κλεισμένην, ὡς εἶπειν, τὴν ψυχὴν αὐτῶν καὶ δὲν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ρίψωμεν τὸ βλέμμα ἐντὸς αὐτῆς. Τὰ παιδία ταῦτα παίζουν ὅπως καὶ τὰ συνήθη παιδία, ὁμιλοῦσιν ἢ ἐνεργοῦσι ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἐν τούτοις οἱ γονεῖς ἐφ' ὅσον μὲν δὲν ἀπαιτοῦμεν παρ' αὐτῶν σύντονον προσπάθειαν, τὸ πνεῦμα των ἐργάζεται κανονικῶς. Ἄν ὅμως ἡ δοθείσα ἐργασία ἀπαιτῆ συγκέντρῳσιν προσοχῆς καὶ κόπον, ἐκλύεται ἡ πνευματικὴ αὐτῶν δύναμις καὶ ἡ μνήμη των φωράται ἀσθενῆς. Τὰ παιδία προσπαθοῦσι νὰ ἐργασθῶσι, ἀλλὰ προσβλέπουσιν ἐμπρὸς μετ' ἐκείνην κενόν, ἄνευ σκέψεως, οὐδέποτε κατορθοῦντα ν' ἀποπερατώσωσι τὴν ἀνατεθεισαν ἐργασίαν, πᾶσα δὲ μωμῆ ἐπαυξάνει τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀνικανότητα.

Ἐν ἀτάξιζι εὐρίσκειται καὶ τὸ θυμικὸν αὐτῶν. Εἶνε εὐεξάπτα καὶ πείσμονα, εὐεπίφορα εἰς δίκρυα καὶ σφοδρὰς ἐκρήξεις ὀργῆς, ἀστοργα καὶ σκληρὰ πρὸς τ' ἀδελφὰ των καὶ τὰ ὀμῆλικα, ἀσπλαχνα πρὸς τὰ ζῷα. Ἀπὸ τῆς μιᾶς θυμικῆς καταστάσεως μεταπίπτουσιν κίφινιδως εἰς τὴν ἀντίθετον, ἄνευ εὐλόγου αἰτίας. Ὁ ὕπνος των εἶναι τεταραγμένος, κρυγάζουσιν ἢ ὑπόκεινται εἰς σπασμοὺς νευρικούς.

Ὁ Ἐμμινγκάτους ἀναφέρει ἐξ ἰδίας παρατηρήσεως ἑνδεκαετές παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν ἂν προσέκρουε τυχαίως ποῦ τὸν πόδα του νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀκόμη δις τὸ κτύπημα διὰ τοῦ ἰδίου ποδός. Ὅταν ἐστήριζε τὸν βραχίονα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔπληττε προσέτι αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκῶνος.

— Διατὶ τὸ κάμνεις αὐτό! ἠρώτησεν ὁ Ἐμμινγκάτους.

— Πρέπει! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Οὐδεμίαν ἄλλην δικαιολογίαν προσήγαγε(1).

(Ἐπεται συνέχεια)

Ἄριστ. Κουρτίδης

(Ἐκ τῆς νευρολογικῆς καὶ ψυχιατρικῆς Ἐπιθεωρήσεως.)

1) Emminghaus. Ἐντὸ ἀνωτέρω σ. 107

ως βρυχηθμός γιγαντώδους θηρίου. Απετελείτο
έξ εκατοντάδων ποικίλων φωνών· τεταραγμένος,
τυρλός· προσέκρουεν εις τὰ τοιχώματα και ἀπε-
δίδατο εις τὸν πέτρινον τοῦτον λάκκον, μὴ εὐρί-
σιων ἔξοδον εις τὴν ἠσυχίαν . . . Ὁ Γαβρίλης
ἠθάνετο ὅτι εις τὸ σῶμά του ὑπεισέδυε τι τὸ
μεθύζον, τὸ προξενοῦν ναυτίαν, βρύνον αὐτόν.
Ἡ κερκλή του ἱλιγγίζ, οἱ ὀρθαλαμοὶ του ἐσκοτο-
δινίων περιέργως και ἐμπρόσως περιτρέχοντες τὸ
καπηλεῖον . . .

Ἦλθεν ὁ Τσελάς και ἤρχισαν νὰ τρώγωσι
και νὰ πίνωσι, συνομιλοῦντες. Εἰς τὸ τρίτον πο-
τῆριον ὁ Γαβρίλης ἐμέθυεν. Ἐγεινεν εὐθυμος και
ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ κάτι τι εὐχάριστον εις τὸν αὐ-
θέντην του, ὁ ὁποῖος — καλὸς σύντροφος! — τὰ
πάντα παράβλεπων, τόσον εὐγενῶς τὸν ἐφιλοξέ-
νησεν. Ἄλλ' αἱ λέξεις, ὀλόκληρα κύματα, χυνόμε-
να εις τὸν λάρυγγά του, δὲν ἀνήρχοντο μέχρι
τῆς γλώσσης του, βαρείας ἐν τῷ μεταξὺ γενομένης.

Ὁ Τσελάς ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν και εἰρωνικῶς
μειδιῶν ἔλεγε!

— Κλούκ — κλούκ! . . . με πέντε ποτηράκια! . . .
πῶς θὰ δουλέψῃς; . . .

— Φίλε — ἐψιθύριζεν ὁ Γαβρίλης — μὴ φοβά-
σαι! Ἐγὼ ἄξια θὰ σε δουλέψω . . . νά! πῶς! . . .
ἔλα νὰ σε φιλήσω . . . Και . . .

— Οὐ! Οὐ! . . . Νὰ ἀκόμα τράβα!

Ὁ Γαβρίλης ἔπινε μέχρι σημείου, καθ' ὃ τὰ πρὸ
τῶν ὀμμάτων του ἐσάλεινον κατ' ἴσας κυματιζού-
σας κινήσεις. Τῷ ἦτο δυσάρεστον τοῦτο. Ἐναυ-
τία. Τὸ πρόσωπόν του προσέλαβε βλακώδη ἐκ-
φρασίαν. Κάτι προσεπάθει νὰ εἴπῃ. Τὰ χεῖλη του
ἐπλατάγιζον γελοῶς και ἐμουκάτο. Ὁ Τσελάς
ἀτενῶς ἔβλεπε πρὸς αὐτόν, περιέστρεψε τὸν μύ-
στακά του και ἐμειδίκα διαρκῶς, ἦδη δὲ μετὰ τι-
νος συνοφρυώσεως και κακίας.

Τὸ καπηλεῖον ἐβόα ἐκ τῶν μεθύσων θορούδων,
ὁ ξυθὴς ναύτης ἐκοιμάτο, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας
του εις τὴν τράπεζαν.

— Λοιπὸν πάμε! εἶπεν ὁ Τσελάς, ἀνιστάμενος.

Ὁ Γαβρίλης ἐδοκίμασε ν' ἀνεγερθῆ, ἀλλὰ δὲν ἠ-
δυνήθη και βαρέως βλασφημήσας ἐγέλασε τὸν αὐ-
θέντην τοῦ μεθύσου γέλωτα.

— Τὰ φάρδυνε! — Ἐψιθύρισεν ὁ Τσελάς,
καθήμενος πάλιν ἀπέναντί του εις τὴν τράπεζαν.

Ὁ Γαβρίλης ἐγέλα ἀκαταπαύστως και ἠλι-
θίως προσέβλεπε τὸν Τσελάς, και οὗτος εἶχε προ-
σηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ νέου ἀ-
τενῶς, μετὰ βαιθεῖς προτοχῆς, μετὰ συννοίας.
Ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἄνθρωπον, τυθόποιον ἢ ζωῆ ἐ-
πεσεν εις τοὺς πόδας λυκίου. Ἦσθάνετο ὁ Τσελάς,
ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ στρέψῃ αὐτὴν και οὕτω
και οὕτω. Ἠδύνατο νὰ τὴν σχίσῃ ὡς χάρτην και
ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σταθῇ εις ἰσχυρὸν ἐργα-
τικὸν πλάσιον. Ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ νέος οὗτος ποτε
δὲν θὰ πῆ τὸ ποτῆριον, τὸ ὁποῖον ἢ τύχη ἔδωκεν εις
αὐτόν τὸν Τσελάς νὰ πῆ. Ἐρθῶναι, ὡς εἶπε τὴν
νεαράν αὐτὴν ζωὴν, ἐσκωπτεν αὐτὴν και σχεδὸν
ἐθλίβετο δι' αὐτὴν, φανταζόμενος, ὅτι δύναιται
ἀπαξ εἶναι νὰ πέσῃ εις τριαχτὸς χεῖρας ὡς αἱ ἰδι-
καί του . . . Και ὅλα αὐτὰ τὰ συναιθίματα
συνεχύθησαν ἐν τέλει ἐν τῷ Τσελάς εις κάτι τι
πατρικὸν και προστατευτικὸν. Ἐλυπεῖτο τὸν νέον
και ὁ νέος τῷ ἦτο ἀναγκαῖος. Τοτε ὁ Τσελάς ἔ-
λαβε τὸν Γαβρίλην ἀπὸ τὰς μασχάλας και ἐλα-
φρῶς ὠθῶν αὐτόν ὅπισθεν διὰ τοῦ γόνατος, τὸν
ἔφερεν ἐξω εις τὴν αὐλὴν τοῦ καπηλεῖου, ὅπου τὸν
ἐξήπλωσε κατὰ γῆς εις τὴν σκιάν κομμένων ξύ-
λων και ὁ ἴδιος ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ και ἐκά-
πιζεν. Ὁ Γαβρίλης ὀλίγο περιστράφη, ἐξέβαλε
μυκηθμὸν και ἀπεκοιμήθη.

II

— Λοιπὸν εἰτοιμος; — χαμηλοφώνως ἠρώτησεν
ὁ Τσελάς τὸν Γαβρίλην βροθύοντα περὶ τὰς
κώπας.

— Ἀμέσως! Ὁ σκαμὸς κινιέται, γίνεται νὰ
τον κτυπήσω μὲ φορὰ μὲ τὸ κουπί;

— Μὴ μῆ. Κένενε κρότο σπρωξέ τον δυνάτῃ
μὲ τὰ χεῖρα και θὰ πάῃ 'ς τὴν θέσι του.

Και οἱ δυὸ ἠσύχως καταγίνοντο εις τὴν λέμβον,
δεμένην εις τὴν πρὶ μὲν ἐνὸς πλοίου φορτωμένων
δρῦνα ξύλα κατὰ τὸ ἦμισυ ἐκφορτωμένων, κατὰ
τὸ ἕτερον ἦμισυ κειλημμένων εἰσὲτι ὑπὸ φοινί-
κων, σαντάλων (μπκαμάκη) και μεγάλων στοιβά-
δων κ. παρτίσων.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφάνοντο
μεγάλαι στρώματα νεφῶν ὡς ποικίλων ρακῶν και ἢ
θάλασσα ἦτο ἡσυχὸς, μαύρη και πυκνῶς ἔλαιον.
Ἀπέπνεεν ὑγρὰ ἀλάτινα ἀρώματα και θωπευτι-
κῶς ἤχει κτυπῶσα εις τὰς πλευρὰς τῶν πλοίων.

CHATEAUBRIAND

RENÉ

Συνέχεια ἴδε ἀρ. 20

Ἐδέησε ν' ἀφήσω τὴν στέγην και ἀπεσύρθην μετὰ τῆς
Ἀμαλίας πλησίον παλαιῶν μου συγγενῶν. Σταθεῖς ἐν τῇ
εἰσόδῳ τῶν ἀπατηλῶν ὁδῶν τῆς ζωῆς, ἐθεώρουν αὐτὰς τὴν
μίαν μετὰ τὴν ἄλλην χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ προχωρήσω.

Ἡ Ἀμαλία μολὶ ὁμιλεῖ συχνάκις περὶ τῆς εὐτυχίας
τοῦ μοναχικοῦ βίου. Μοὶ ἔλεγε δὲ ὅτι ἡμῖν ὁ μόνος δεσμός,
ὁστις τὴν συνεκράτει ἐν τῷ κόσμῳ και εἰ ὀφθαλμοί της
προσηλοῦντο ἐπ' ἐμοῦ μετὰ θλίψεως.

Μὲ τὴν καρδίαν συγκεινημένην ἐκ τῶν εὐσεβῶν τού-
των διαλέξεων, ἔφερον συχνὰ τὰ βήματά μου πρὸς μονα-
στήριον γειτονικὸν τῆς νέας μου κατοικίας. Ἐπὶ στιγμὴν
τινα μάλιστα ἔσχον τὸν πειρασμὸν νὰ κρῦψω ἐν αὐτῷ τὴν
ζωὴν μου.

Εὐτυχεῖς ὅσοι ἐτελείωσαν τὸ ταξιδεῖόν των χωρὶς ν' ἀ-
φήσωσι τὸν λιμένα και ὄτινες οὐδόλωσ' ἐσημαίωσαν ὡς ἐ-
γὼ ἀνωφελεῖς ἡμέρας ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ Ἐυρωπαῖοι ἀπάστως ταρασσόμενοι ἀνγκάζονται
νὰ κτείσωσι δι' ἑαυτοῦ μνηστῆρας κακοκίας. Ὅσον ἢ καρ-
διά μα; εἶνε τεθρονημένη και τεταραγμένη, τόσον ἢ
γαλήνη και ἢ ἡσυχία με ἐλιούσιν.

Τὰ ἄσπλα ταῦτα ἐν τῇ χώρῳ μου, ἡμεωμένα διὰ τοὺς
ἀσθενεῖς και ἀδυνάτους, κρύπτονται συχνὰ ἐντὸς κοιλάδων,
αἵτινες φέρουσι ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ ἀόριστον αἰσθημα τῆς
ἀτυχίας και τὴν ἐλπίδα τῆς σκέπης. Ἐνίοτε τίνεκα-
λύπτει τρις ἐπὶ ὑψηλῶν τοπικῶν, ἔνθα ἢ εὐλαβῆς ψυχῆ,
ὡς φυτὸν τῶν ὄρεων φαίνεται ἀνυψωμένη πρὸς τὸν οὐ-
ρανόν, ἔνε ἢ πρὸς τὴν τὰ ἀρώματά της.

Βλέπω εἰσὲτι τὸ μεγαλοπρεπὲς σύμπλεγμα τῶν ὀδῶν
και τῶν δασῶν τῆς ἀρχαίας τρύτης μονῆς ἔνθα ἐσκε-
πτίμην ν' ἀποκρῦψω τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τῆς ἰδιοτροπίας
τῆς τύχης πλανῶμαι ἀκήλη κατὰ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας ἐν
τῆς τῶν ἀνηχούτων τρύτων και μονῆρων κελλίω. Ὁ-
ταν ἢ σελήνη ἐφύσκει κατὰ τὸ ἦμισυ τοὺς κίονας τῶν μι-
κρῶν ἀψίδων και ἐχάραττε τὴν σκιάν των ἐπὶ τοῦ ἀπέ-
ναντι τῆς ἰστάμην θωραῶν τὸν σκυρὸν, ὅστις ἐση-
μαῖε τὸ πεδὶον τοῦ θανάτου και τὴν μακρὴν χλόην, ἡτις
ἠῤενε μετὰ τῶν λίθων και τῶν μνημάτων.

Ὡ ἄνθρωποι, ὅτινες, ζήσαντες μακρὰν τοῦ κόσμου,
διήλυθε ἐκ τῆς ἡσυχίας τῆς ζωῆς εις τὴν ἡσυχίαν τοῦ
θανάτου, πῶς ἀγανακτήσεως κατὰ τῆς γῆς δὲν ἐπλήρουν
τὴν καρδίαν μου τὰ μνηματὰ σας!

Ἐἴτε ἔνεκα ροικῆς ἀπαθείας, εἴτε ἔνεκα προλήψεως
κατὰ τῆς μοναστικῆς ζωῆς, μετέβαλον σκοπὸν και ἀπεπά-
σισα νὰ ταξειεύσω.

Ἀποχαριτωτὴ τὴν ἀδελφὴν μου.

Μὲ ἐσπῆξεν ἐν τῇ ἀγάλῃ της μετὰ κινήσεως θηρια-
κούσης πρὸς χαρὰν ὡς ἐν θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἐγκαταλείπουσα

εἰς τὰς ἀκτὺς και σιγὰ-σιγὰ λιχνίζουσα τὴν λέμ-
βον τοῦ Τσελάς. Εἰς μακρὰν ἀκτῖνα ἀπὸ τῆς ἀ-
κτῆς ὠρθοῦντο σκοτεινὰ σκιάφῃ πλοίων ὑψοῦν-
τα εις τὸν οὐρανὸν τοῦ ὄξεις ἰστούς των μὲ
ποικιλοχρώμους φανούς εις τὰ ἕρκυ. Ἡ θά-
λασσα ἀντανέκτα τὸ φῶς τῶν φανῶν, διέτυπ-
κτος ὑπὸ πληθῶς πρασίνων στιγματῶν. Ἐτρεμον
ταῦτα μετὰ τινος ὠραιότητος ἐπὶ τοῦ βελουδίνου
στήθους της, μελακῶ, ἀλαμπυρῶς, μαζύρου και τό-
σον λείου, μεγαλοπρεπῶς ἀναπνέοντος. Ἡ θά-
λασσα ἐκοιμάτο τὸν ὑγιθὲ βροῦν ὑπνον τοῦ ἐργά-
του, ὁ ὁποῖος ὑπεροβολικῶς ἐκοιπίασε τὴν ἡμέραν.
— Φεύγομε! — εἶπεν ὁ Γαβρίλης κηταβιδάζων
τὰς κώπας εις τὸ ὕδωρ.

— Γέστ! — Ὁ Τσελάς με δυνάτῃ ὠθησιν
τοῦ πηδαλιού διηθύνη τὴν λέμβον εις τὸν ροῦν
τοῦ ὕδατος μεταξὺ τῶν πλοιαρίων, ταχέως πλεύ-
σασαν εις τὸ ὀλισθηρὸν ὕδωρ, ἀνάπτον, ἀναδίδον
ὑπὸ τὴν κωπηλασίαν κυανῆς φοσφορώδεως λάμψεως.
Μακρὰ ταινία τοικυτῆς λάμψεως, μαλακῶς λάμ-
πουσα, ἐξετυλίσσετο ὀπισθεν τῆς πρὶ μὲν τῶν
πλοίου.

Ἀκολουθεῖ

Κλ. Βασαροδάκις

ΠΡΑΣΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Τὰ φύλλα τὸ φθινόπωρον ξηρὰ, κίτρινα σμένετα,
Τὰ βίχουνοι οἱ ἄνεμοι 'εὐτὸ χῶμα ἕνα ἕνα'
Κεῖ δὲν εὐρεθῆ κ' ἕνα χλωρὸν εἰς τὰ κλαριά ἀκόμα
Κεῖ δὲν μαζὶ μετὰ τὰ πολλὰ θὰ κλυθήσῃ σὸ χῶμα.

Τὰ δένδρα μένουσι γυμνά μετὰ τὸν ὀρθὸν κορμό τους,
Και σὰν φύσηξῃ ὁ βορρᾶς και λάμψῃ ἀστροπελέκι,
Σπάνουν κ' ὁ λόγγος ὁ τραλὸς βογγᾷ ἀπ' ὀττριγγμύτους,
Μένουν στήν ῥίζα κούτσουρα μονάχα γλὰ πελέκι.

Τὰ φύλλα τὰ ὀλοπράσινα εἶν' αἱ χρυσαῖς ἐλπίδες,
Ὅταν στολίζον περισσαῖς σὰν λαμπερὰς ἀχτίδες.
Πλὴν δὲν ἀγριεὶ βορρᾶς και καταχνιὰ μεγάλη,
Κάθε ἐλπίδα οὐδύσσε τὴν μὲ μετὰ τὴν ἄλλη.

Τότε σκοτίετ' ἢ ζωὴ και κούτσουρο ἀπομένει,
Γλατ' εἶνε κούτσουρο ζωῆς ζωὴ ἀπελπισμένη.
Στὸν κόσμον εἴποτε δὲν εἶναι χωρὶς ἢ ζωὴ ἀχτίδα.
Ἐτσι δὲν εἶναι ποτὲ καρδιὰ χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα.

Ἐν Κυθαρίαις, Ὀκτώμβριος 1903

I. Δ. Ἀποστολάκης
ιατρὸς.

με. Δέν ἤδυνήθηεν ν' ἀποκρούσω σκέψην πικρὰν ἐπὶ τῆς ἀ-
συνεπείας τῶν ἀνθρωπίνων φιλῶν.

Ἐν τούτοις πληρῶς ζῆσεω; ἀντετασσόμενη μόνος εἰς τὴν
τριχυμῶδη τοῦτον ὠκεανὸν τοῦ κόσμου, οὐτῶς δὲν ἐγνώρι-
ζον οὔτε τὸ ὕψος αὐτοῦ οὔτε τοὺς σκοπέλους.

Δύναμις τῆς φύσεως καὶ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου.

Κλωνίσκος χάριτος διαπερθεῖ συχνὰ τὸ μάρμαρον τῶν μνη-
μείων ἅτινα ὄλου οὗτοι οἱ νεκροὶ αἱ τὸν ἐλχύνοντες οὐ-
δέποτε θ' ἀνεγείρωσι.

Ἐνώτις ὑψηλὴ στήλη ἐφάνετο μόνη ὀρθία ἐν τῆς ἐρήμου,
ὡς σκέψις μεγάλη ἐγείρεται κατὰ διαστήματα ἐν τῆς ψυχῆς,
ἢ ὁ χρόνος καὶ ἡ δυστυχία κατηρόχημα.

Ἐπὶ τῶν μνημείων τούτων ἐσπούδασα ὅλα τὰ συμβάνα
καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἄλλοτε μὲν αὐτὸς οὐ-
τος ὁ ἥλιος, ὅστις εἶδε νὰ θέτωσι τὰ θεμέλια αὐτῶν δύει
μεγαλοπρεπῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπὶ τῶν ἐρείπει-
ων, ἄλλοτε δὲ ἡ πλῆθη ἀνοψυμένη εἰς ἀνέπαιον οὐ-
ρανὸν μοὶ εἰδείκνυε τὰ ὠχρὰ μνημεῖα, μεταξὺ δύο ἡμι-
θραύσεων τερροδόχων ὕδατων.

Συχνάκι δὲ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου τούτου τοῦ
ἀναζωπυροῦντος τοὺς βεβημένους, ἐνόμισα ὅτι ἐβλεπον τὸ
πνεῦμα τῶν ἀνεμνήσεων, σύννου κατῆμενον παρὰ τὸ
πλευρόν μου.

Ἄλλ' ἐκούραζόμην ν' ἀνασκάπτω ἐν τῆς φερέτρων ὀπό-
θεν συχνότατα δὲν ἀκίνητον ἢ κόνιν ἐγκληματικήν. Ἡ-
θέλησα νὰ ἴδω αἱ αἱ ζῶσαι γενεαὶ μοὶ προσέφερον πλεί-
ονα ἀρετὰς ἢ δυστυχίας ὀλιγωτέρας τῶν ἐκλειψασῶν
γενεῶν.

Καθὼς περιεπάρουν ἡμέραν τινὰ, ἐν τῆς μεγάλης πό-
λεως, διερχόμενος ὅπισθεν μεγάρου τινός, εἰς αὐτὴν πα-
ράμερον καὶ ἐρημον, περτήρησα ἀνδριέντα δεικνύοντα διὰ
τοῦ δακτύλου τὸν περιφνημένον ἕνεκα θυσίας τινός 1).

Ἐξεπλάγη ἐπὶ τῆ σιγῆ τῶν τοπειῶν τούτων. Μό-
νος δ' ἄνεμος ἐστέναζε περὶ τοῦ τραγικοῦ μαρμαρίου.

Ἐργάται ἦσαν μετ' ἀδιαφορίας κατακεκλιμένοι εἰς.
τοὺς πόδας τοῦ ἀνδριέντου, ἢ ἔθραυον λίθους συρίζοντες
τοὺς ἠρώτητα τί εἰσῆμαινε τὸ μνημεῖον αὐτό.

Ἄλλοι μετὰ δυσκολίας μοὶ τὸ εἶπον καὶ ἄλλοι ἠγνόουν
τὴν καταστροφὴν, ἢ ἀνεμίσησκον, τίποτε δὲν μοι
εἰδείξε μᾶλλον τὸ ἀληθές μέτρον τῶν συμβάντων τῆς ζωῆς
καὶ τῆς σμικρότητος ἡμῶν.

Τί ἀπέγειναν αἱ προσωπικότητες αὐταί, αἱ τ.ε.ς τὸν
διήγειρον θύρωθεν ;

Ὁ χρόνος ἔκαμιν ἐν βήμα καὶ ἡ δψις τῆς γῆς ἀνεκνώθηεν
ἄειχθαι προ πάντων κατὰ τὰ ταξείδια μου τοὺς
καλλιτέχναις καὶ τοὺς θεοῦς αὐτοὺς ἀνδρας, οἵτινες ὄμουσι
τοὺς θεοὺς ἐπὶ τῆς λύρας καὶ τὴν ἐδδαιμονίαν τῶν λαῶν,
οἵτινες τιμῶσι τοὺς νόμους, τὴν θεϊτικὴν καὶ τοὺς
τέφους.

Οἱ αἰοὶ οὗτοι εἶνε θεῖαι γενεαί, κατέχουσι τὸ μόνο 2

1) ἐν Λονδίῳ ὅπισθεν τοῦ White—hall ὁ ἀνδρὶὰς Κα-
δλοὶ τῷ 2ου.

ἀνεμνήσεων τὴν εἰσὸν, ὅπερ ὁ οὐρανὸς ἐδῶρθηεν εἰς
τὴν γῆν

Ἡ ζωὴ τῶν εἶνε ἀρετῆς καὶ συγχρόνως ὑψηλῆς. Ὁ-
μνῶσι τοῦ; θεοῦ; μετὰ στόματος χρυσῶ, καὶ εἶνε οἱ ἄ-
πλοῦτεροι τῶν ἀνθρώπων. Συνδικλέγονται ὡς ἀθίνατοι,
ἢ ὡς τὰ μετὰ πειῖα. Ἐξήγηται τοῦ νόμου τοῦ σύμ-
παντος; καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκνῶσι; τὰς ἀθωτέρας ὑ-
πιθίσεις τοῦ βίου. Ἐχρῶνται ἰδέας; θαυμαστὰ; περὶ τοῦ θα-
νῆτος καὶ ἀποθνήσκου χωρὶς ν' ἀντιληφθῶσι τούτου ὡς
τὰ νεογνά.

Ἐπὶ τῶν θρόνων τῆς Καληδονίας, ὁ τελευταῖος βάρδα,
ὁ δὴδῆνατο τις ν' ἀκούσῃ ἐν τῆς ἐρήμων τούτων μὲν
ἐφλάε τὰ ποιήματα, δι' ὧν ἦρος τις παρηγάγει ποιετὸ
γῆρας τοῦ. Ἐτίχομεν καθῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνδριέντων διαβηρω-
σκούμένων ὑπὸ βροχῶν. Χεῖμαρρος ἔρρει παρὰ τοὺς πόδας
μας. Ἡ δορκὰς διήρχετο εἰς ἀπόστασίν τινα μεταξὺ τῶν
ἐρείπειων πύργου τινός καὶ ὁ θαλάσσιος ἀήρ ἐσπίρριζε ἐπὶ
τῶν ἐρείπων τὴν τὸν Κοῦν 3).

Τώρα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, θυγάτηρ καὶ αὐτῆ τῶν
τῶν ὑψηλῶν ὁρέων, ἔθλκε σταυροῦς ἐπὶ τῶν μνημείων τῶν
ἠρώων τοῦ Μόρβεν 2) καὶ ἐκρούσε τὴν ἄρπην τοῦ Δαβὶδ
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ αὐτοῦ χειμάρρου ἔνθα ὁ Ὁσσιαν 3) ἔ-
καμε τὴν ἰσκήν του νὰ ἐκπέμπῃ στεναγμούς.

Ἡ ἀρχαία καὶ γελόεστα Ἱταλία μοὶ προσέφερε τὰ
πλήθη τῶν ἀριστουργημάτων τῆς. Μεθ' ὀπόσης ἀγίας καὶ
ποιητικῆς χαρῆς ἐπλανώμην ἐν τῆς ἀχανῶν τούτων αἱ
κορυφαῖων, αἱ καθηγίαν αἱ τέχνη καὶ ἡ θρησκεία.

Ὅλα ἐναλλαγὴ ἀψίδων καὶ θόλων !

Πότιν δ' εἶνε ὠραῖοι οἱ θύρωθεν οὗτοι οἱ περὶ τῶν θό-
λων ἀκούομενοι, ὀμοῖζοντες πρὸς τὸν θρόνον τῶν κυμάτων
ἐν τῆς ὠκεανῶ, πρὸς τὸν ψίθυρον τῶν ἀνέμων ἐν τῆς
δισῶν ἢ πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ἐν τῆς κατὰ αὐτόν.

Ὁ ἀρχιτέκτων κτεῖναι, οὕτως εἶπεῖν τὰς ἰδέας τοῦ ποιη-
τοῦ καὶ καθιστᾷ αὐτὰς αἰζητάς

(Ἐπειτα συνέγεια)

Ἰω. Ἄλ. Χαρισιόδους

Fr'Iwanlıoic

ιατρος

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Παράθεσις καὶ διακόσμησις τραπέζης

Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν γευμάτων καὶ τῶν
νυκτερινῶν συνηθειῶν. Πᾶσα εὐκοσμίαινα προθυμοποιεῖ-
ται ὅπως ἐστίασῃ εἰς τὴν φιλόξενον τράπεζάν τῆς τοὺς
οὐκιστεροῦς τοὺς ἄριστον τῶν οὐκιστοῦσαν φιλων. Τοῦτο
ἀπέθετο σήμερον κοινωνικὴ ὑποχρέωσις, ἢν πολλὰκις δὲν
δύναται τις νὰ παραβῇ.

1) Ὄνομα τῶν τεσσάρων δουκῶν τῆς Βρετανίας; κατὰ
τὸν Μεσοαιῶνα. Σ. Μ.

2) Ὅρος τῆς Σκωτίας; διάσημον ἐν ταῖς ποιήμασι τοῦ
Ὁσσιαν. Σ. Μ.

3) Διάσημος Σκωτός ῥοψοδὸς τοῦ 3ου αἰῶνος. Σ. Μ.

Πρώτιστον καθῆκον τῆς οὐκοδοσίης κατὰ τὴν περί-
στασιν ταύτην εἶναι νὰ καθιστᾷ τὴν οἰκίαν καὶ τὴν τρα-
πέζαν αὐτῆς ὅσον οἶόν τε ἑρπυνὴν καὶ ἐνάρετον εἰς τοὺς
προσκεκλημένους τῆς ἰδία δὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ
ἐπιστᾷ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς; μέριμναν εἶναι ἡ καλλιτε-
χνικὴ τῆς τραπέζης διακόσμησις; δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ
ὅτι πρὶν ἢ εὐχαριστήσῃ τὴν γεῦσιν τῶν ἐξένων τῆς διὰ τῶν
εὐχύνων ἐδεσμάτων, δεῖ εἶναι νὰ τέρψῃ τὴν θρᾶσιν αὐτῶν
τῆς ὀποιᾶς ἀσυγκρίτως ὑπέρεραι εἶναι αἱ ἀπολαύσεις.

Καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῆς τραπέζης; δυνάτον νὰ ᾖ ἡνα;
στρογγύλον ἢ τετράγωνον, ἐξαιρετικῶν τῶν ἐπιστῆμων
γευμάτων, κατὰ τὰ ὅποια δίδεται συνήθως; εἰς τὴν τρα-
πέζαν σχῆμα πετάλου.

Τὰ χεῖματρα διπλοῦμενα φιλοκάτω; εἰς διάφορα
σχῆματα, τοποθετοῦνται ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀριστερᾷ τῆς
ὀποιᾶς τίθενται αἱ περόναι, δεξιᾷ δὲ αἱ μάχαιραι καὶ τὰ
κολλιάρια; ὁ ἀριθμὸς τῶν ποτηρίων πρὸ ἐνός; ἐκάστου δαι-
τυμόνος; εἶναι ἀνάλογος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρατιθεμένων
οἴνων.

Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν προσεφερομένων ἐδεσμάτων δὲν πρέπει
νὰ ὑπερβαῖν τὸ μέτρον; καὶ εἰς τὰ ἐπισημότατα γεύματα
σήμερον δὲν παρατίθεται ἀπειρον πλῆθος φαγητῶν. Ἄλλὰ
τοῦτο, ὡς καὶ ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν, ἐξαρτᾷται κυρίως ἐκ τῶν
οἰκονομικῶν μέσων, ἅτινα διαθέτομεν ἐν πάσῃ ὁμοῦ περι-
πτώσει ἔξοχῶς τῆς καλῆς οὐκοδοσίης; εἶναι νὰ προσφέρῃ εἰς
τοὺς προσκεκλημένους τῆς ὅσον οἶόν τε ἐκλεκτὰ καὶ εὐγε-
στα ἐδέσματα.

Καίτοι δὲ τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν τῶν ἐπιτετευμένων
ἐπιστῶσι συνήθως αἱ κοινωνικῶς ἢ ὑπὸ ἄλλην τινὰ ἐποχὴν
ἔξελγοντες; μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, στοιχειῶδες; ὅτι
ὁμοῦ καθῆκον τῆς οὐκοδοσίης; εἶναι νὰ περιποιηθῆται
ἀπαντας τοὺς ἐξένους τῆς φροντίσῃ ὅπως μὴ δεῖ αὐτῶν
παρορᾷται.

Καθ' ὅσον δὲ ἀρᾷ εἰς τὴν φιλόκαλον τῆς τραπέζης
διακόσμησιν, αἱ μὴ νομίμη τις εἶναι μόνον διὰ τῆς μεγάλης
καὶ ἐξελκτικῆς πολυτελείας καὶ τῶν βαρυτίμων χρυσῶν
καὶ ἀργυρῶν σκευῶν δύναται νὰ ἐπιτευθῆ αὐτῆ. Οὐχί;
ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτων τῶν πολυτίμων κοσμημάτων,
ἅτινα ἢ ἄμετρος πολυτέλεια τῆς ἐποχῆς ἡμῶν ἐφεῖρε καὶ
ἐθέσπισε καὶ ὧν ἡ ἀπόκτησις; δὲν εἶναι εἰς ἄπαντας, ἀλλ'
εἰ; εὐαρίθμους μόνον πολυτελείας; προσετῆ, δὲν εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ ἐπιτύχῃ τις καλλιτεχνικὴ διακόσμησιν τραπέζης
τέρπουσαν τὸ ὄμμα καὶ διαθέτουσαν εὐαρέστως τοὺς παρα-
καθημένους. Ἐπιτυχᾶνεται δὲ αὐτῆ κυρίως; διὰ τῆς ἀφθό-
νου συσσωρεύσεως ἀνθέων, τοποθετομένων κατὰ διαφόρους
ρυθμοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁμοιοσημένους δὲν ὑπάρχει
κόσμημα ὠραιότερον τῶν φυσικῶν ἀνθέων, πρὸς τὸ ἀπα-
ράμιλλον κάλλος τῶν ὀπίων οὔτε τοῦ χρυσῶ ἢ λαμπί-
ῶν τοῦ πολυτελεστεροῦ κοσμήματος; ὁ πλοῦτος; δύναται νὰ
ἐξισωθῇ Ὁταν μάλιστα τὰ ἀνθὰ τοποθετοῦνται; εὐχί εἰχῆ
καὶ ὡς ἔτυγεν, ἀλλὰ ἀρμονικῶς καὶ καλλιτέχνως συνδε-
δρασμένα κατὰ τε τὸ χρῶμα καὶ τὸ σύνολον αὐτῶν τότε
παράγεται γοητευτικὴ τις εἰστύπωσις μεταβάλλουσα τὴν

τράπεζαν εἰς ἀληθῆ κῆπον καὶ τέρπουσα πλειότερον πά-
σης ἄλλης ἐκλυσιτικῆς ἀπολαύσεως.

Τὸ εἶδος τῶν ἀνθέων δὲν δύναται βεβαίως νὰ ὀρισθῇ, τῆς
ἐκλογῆς ἀριεμένης εἰς τὴν φιλοκαλίαν ἐκάστου, οὐχ ἤττον
εἶδη τινὰ προτιμῶνται εὐνοοῦμενα κατ' ἐξοχὴν τὸ μὲν διὰ
τὴν ὠραιότητα τὸ δὲ διὰ τὸ ἄρωμα αὐτῆς τοκίλλει δὲ
πρὸς τούτοις ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀνθέων καὶ ἀναλόγως; τῆς ἐ-
ποχῆς τοῦ ἔτους. Ὄψτω κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ
ἔτους δυνάμεθα νὰ διακοσμήσωμεν τὴν τράπεζαν διὰ τῶν
ἀρωματωδῶν ἰων, ὀακίνθων καὶ ναρκίσσων, βραδύτερον κο-
σμοῦμεν αὐτὴν θαυμασίως; δι' ἀρμονικοῦ συνδυασμοῦ τῶν
ἀπειρων ποικιλιῶν τοῦ ρόδου. Κατὰ τὸ φθινόπωρον διὰ
τῶν πλουσίων εἰς χρώματα καὶ εἶδη χρυσανθῶν ἐπιτυγ-
χάνομεν λαμπρὸν διάκοσμον. Κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα; ὅτε
τὰ ἀνθὰ εἶναι σπάνια καὶ ἀποκρινόμενα; λίαν δαπανηρὸν τὸ νὰ
προμηθεύηται τις σωρὸν ἀνθέων, δυνάμεθα νὰ κοσμοῦμεν
τὴν τράπεζαν διὰ διαφόρων ἀπλῶν φυλλωμάτων, μεταξὺ
τῶν ὀπίων παρεμβάλλομεν καὶ ὀλίγα ἀνθὰ. Τὰ φυλλώματα
ταῦτα εἰς μεγάλους συνήθως κλάδους πίπτοντα ἀφελῶς
ἀπὸ τῶν ὀχθῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης; ἐν εἴδει ἀψίδων ἢ καὶ
στεινῶν προσοδίδουσι πολλὴν χάριν; εἰς τὸν διάκοσμον.

(Ἀκοιουθεῖ)

ΑΓΓΛ. Γ. Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ δύο ἀδελφαί. Δὲν ἐλησμονήθησαν βεβαίως
αἱ ἠνωμένοι ἀδελφὲ Radica καὶ Doodica — τὸ
διπλοῦν τέρας τοῦ Barnmu — ἄς ἀπεχωρίσων ἐ-
Δρ Doyen, ὡς ἐλέχθη ἑκαίρω ἐν τῆ Βοσπορίδι.
Καὶ ἡ μὲν Doodica εἶχεν ἀποθάνῃ ἡμέρας τινὰς
μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, ἡ δὲ Radica εἶχε παραδοθῆ εἰς τὰς
Dames du Calvair ὑπὸ τὴν ἀμεινον προστασίαν ὑψηλῆς
ἀριστοκρατίας; Δυστυχῶς; ἡ ἀτυχῆς κόρη δὲν ἤδυνήθη ν'
ἀν' ἐξῆ κατὰ τῆς νόσου, εἰς ἣν εἶχεν ὑποκύψῃ ἡ ἀδελφὴ τῆς.

Τὸ Βορρικὸν ὄξυ. Τὸ Βορρικὸν ὄξυ δὲν εἶνε τό-
σον ἀκίνδονον, ὅσον νομίζεται συνήθως. Κατὰ τὰς
προσφάτους ἐργασίας γερμανοῦ χημικοῦ ἡμισυ γραμμάσιον
τῆς οὐσίας; ταύτης προκαλεῖ διάρρηξιαν, ἡ δὲ διαρκῆς
αὐτῆς χρῆσι; ἐπιφέρει ἐλάττωσιν τοῦ βάρους τοῦ σώματος.

Ὁ Nordenskjold. Ὁ σουειδὸς ἐξερευνητὴς το Νο-
τίου πόλου Δι Otto Nordenskjold, περὶ ᾧ ἀπὸ
ἔτους ἤδη οὐδεμίαν ὑπῆρχεν εἰδησις, ἀνεγέρθη τέλος
πάντων ὑπὸ τοῦ ἀργεντινοῦ ἀποστολοῦ Uruguay
παρὰ τὴν γῆν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ εὐρί-
σκαται μετὰ τῶν εταίρων του ἐν Buenos Ayres.
Μίαν τῶν σπασοωτέρων δοκιμασιῶν τοῦ Nordenskjold
δέον νὰ θεωρησῶμεν τὴν ἐπὶ πολὺ περιτλάνησιν αὐτοῦ ἐν
Brandfield Straie, ἐν τῆ ψυχροτέρῳ ὀληκτῆ τῶν γνω-
στῶν κλίματων.

Γαλάλιθος Χημικός γερμανός έφευρε ύλην τινά παραγομένην εκ του κινού γάλακτος τόσον στερεάν, ώστε δύνανται τινά να κατασκευάζη εξ αυτής κένας, δάμινα, πίπας και τὰ παρόμοια. Η ύλη αυτή, ήτις παρουσιάζει τὰς εξωτερικάς ιδιότητάς του έλεφαντόδοντος, καλεΐται γαλάλιθος.

Παρηγορία δια του μετρίου συγγραφέως. Τὸ νέον έργον του Σούδερμαν «Σωκράτης» έστρίχθη οικτρῶς εν Βιέννη και Βερολίω κατά τὰς παραστάσεις του.

Λί θεατρικαί έσπερίδες. Κατά τινα μελέτην του θεάτρου της αιδούσης γενομένην εν τινι γαλλικῷ περιοδικῷ υπό του Séo Claretie αι άκογονεια και θεατρικαί έσπερίδες υπήρξαν πάντοτε εκ των καλύτερων τέρψιων και τουτο από της έποχης Αουδοβίκου του ΙΓ'. Μεταξύ των αναφερομένων έρασιτέχνων της έποχης μας διακρίνονται οι κ. Edmond Rostand διευθύνων και χειρίζομενος άριστα τούς . . . Φασουλιδες, Paul Déchanel και Benjamin Constant. Κατά τὰς παραστάσεις, ταύτας ούτινες έχουσι ίδιον répertoire παίζονται επίσης και σπουδαία έργα, εν οις και της Έλληνικης κλασικότητος. Έλληνομαθής μάλιστα έρασιτέχνης έσχε ποτέ την ιδιοτροπιάν ν' άπαγγείλη την ρόλον του Έλληνιστί!

Βραβεΐον nobel Τὸ εἶς 1000000 φράγγιον βραβεΐον Nobel της Στόκχολμη; έλαβον έρέτος αι Γάλλοι έπιστήμονες κ. και κα Curie δια την ανακάλυψιν του Ραδίου και Becquerel δια την του ούρανίου.

Ο Adolphe Brisson, μαθητής του Sarcey και διάδοχος αυτού εν τῷ κριτικῷ του θεάτρου εν τῷ Γαλλ. χρόνῳ μετα τον Lagoumet, ανέλυσε μετ' άκρητητου ενθουσιασμοῦ τὸ έργον του Jean Moréas «Ιφιγένεια» διδαχθέν εν τῷ Ώδειῷ των Παρισίων. Ο Μορέας, λέγει ο Brisson, εἶνε προσφιλης τοις πᾶσι. τὸ δὲ έργον του ήκούση περιβεβλημένον υπό αἰθέρου συμπαθείας και σεβασμοῦ. Ηδη ο Αθηναῖος — Παρισιανός έτοιμάζει τον Κύκλωπα του Εύριπίδου δια τὸ θέατρον της Τράνης.

Δυστυχήματα. Κατά τινα στατιστικὴν συνέβησαν πέρσειν εν Ηνωμέναις Πολιτείαις 3553 θίνατι και 45397 μωλωπισμοί προελθόντες εκ σιδηροδρομικῶν δυστυχημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Μετα της δεούσης επιβολής ετελέσθη κατ' αυτὰς εν Φαναρίῳ η έπετηρίς του από ετών ηδη ευδοκίμως και εύδωκως; καλλιεργούντος την Βυζαντινήν ήμῶν Έκκλ. Μουσικῆς Μουσικῷ Συλλόγῳ. Την τελετήν εκόσμηι πλήθος πολὺ και επίλεκτον, μεταξύ του οπαῖου διεκρίνετο η Α. Σ. ο Αγιος Έφραίμ κ. Ίωακείμ εκ προσωπῶν την Α. Θ. Π. τον Πατριάρχην, η Α. Σ. ο Πρεσβευτής της Ελλάδος κ. Ι. Γρυπζης, πολλοί άρχιερείς και πολλοί

άλλοι. Τὸν πανηγυρικὴν της ημέρας εξεφώνησεν ο λόγιος κ Π. Φιλανθίδης, λίαν γνωστὸς ὡς μύστης της Έκκλ. Μουσικῆς και έπαγαγὼν επίλογον περὶ των διαφόρων χορικῶν και λαϊκῶν ήμῶν φσμάτων, ὧν πολλὰ εξετέλετε καλλιζωνότατα ο νεανίσκος υἱος του, Έντελει ο διευθυντής του Μουσικῷ Συλλόγῳ κ. Γ. Παπαδόπουλος δια της διακρυσίσης αυτὸν στωμουλίας ηυχαρίστησε τὰς τιμησάσας την τελετήν επισημότητα και πάντας τούς παραστάντας εν αυτῇ. Δια την ὡραίαν τελετήν και την μακρὰν και τελεσφόρον της Αδελφότητος σταδιοδρομίαν συγχάρῳμεν εκ ψυχῆς τῷ προεδρεΐῳ αυτης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Δ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

Αξιότιμε κύριε.

Ο Πανιώνιος Σύλλογος, έπόμνος τῷ προγράμματι αυτού: όπερ από τριετίας τόσον επιτυχῶς εφαρμόζει επιδιώκων κατὰ τὸ ενὸν αυτῷ την κατ' ήμῖν άφύπνισιν πάσης προ τὸ καλὸν έφέσεως και άμείλλης, και θάρρος αυτων εκ της υποστηρίξεως και της επιθουσίας, δι' ὧν εκάστοτε περιβάλλεται τὸ έργον αυτου, λαμβάνει την τιμήν να γνωρίση εις ὅμᾶς, διτι προκηρύσσει τὸ τέταρτον ήδη, τὸ εἶτος αυτου διαγωνισμα, όπερ φέτος ὠρίσθη λυρικῶν υπό τούς εἶς; ὄρου: Πρακαλόν: αι πάντες οι εν τῇ Όθωμ. Αυτοκρατορία και άλλαι διαβιούντ. συμμοπόλοι, όπως συμμετάσχωσι τούτου. Τὸ σύνολον των στίχων της άπροσταλησομένης συλλογῆς λυρικῶν ποιήσεων ήρίζεται από 200 κατ' ελάχιστον στίχων μέχρι 400 κατ' ανώτατον όριον.

Η γλώσσα άρισταί ελευθέρα τῷ ποιητῇ. Τα χειρόγραφα έσφαρισμένα δέον ν' αποστέλλωνται εις τον Πανιώνιον Σύλλογον μέχρι της 30 Ιανουαρίου 1904 και ταύτα συμπεριλαμβανόμενης, μετὰ της έπιγραφῆς Πανιώνιον Σύλλογον, — δια τον διαγωνισμὸν, — εις Σμύρνην.

Τὸ όριμα του διαγωνιζομένου δέον να συναποσταλῆ ανεξαρτητως εν ιδιαίτέρῳ φακέλλῳ φέροντι χαρακτηριστικόν τι ήθητόν, οῦ αυτ' ισταχον γράφεται και επί του οικείου δοκιμίου.

Πᾶσα λυρικῆ συλλογή, μη ληφθεῖσα εντός της ὠρισμένης προθεσμίας η υπερβαίνουσα τὰ όρια του συνόλου των στίχων, οὐ θα υποβληθῆ εις την κρίσιν της αγωνοτικού επιτροπείας, ήτις άπαρτισθίσεται εκ τριων μελῶν κατ' έλλογὴν του Συλλόγου, εκ των εν Αθήναις γνωστοτέρων τῷ Έλληνικῷ δημοσίῳ ειδικῶν τεχνικῶν.

Γέραι δ' ήρίζεται να μεν τον βραβευθησομένο στεφανος άργυρου, δια δε τον επαινεθησομένο στεφανος δάφνης.

En Σμύρνη τη 10 Νοεμβρίου 1903

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

- ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Ι. Ε. ΜΑΚΡΥΠΟΔΑΡΗΣ Ν.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΣΑΑΚΙΔΗΣ Μ.
- ΦΩΤΙΑΝΗΣ ΛΑΕΣ. Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Β.
- ΚΑΡΥΔΙΑΣ ΠΑΝΤΕΑΝΗΣ Κ.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΓΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
Κουρσοῦ-Λάγ αριθ. 3

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΑΔΟΥ**

αριθ. 8 — Μπακσέ-Καπύο — αριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Απαντα τὰ είδη της ζωγραφικῆς
Απαντα τὰ είδη της φωτογραφικῆς
Απαντα τὰ είδη της οπτικῆς

Ήτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναί φωτογραφικαί παντός είδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοί κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ώρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν δια τὸ θηλάκιον και τον κοιτώνα. Μεγάλη συλλογή Γραμμοφῶνων και σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μη επιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΪΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη οδὸς του Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεΐον του ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ανδρειωμένου συνιστῶμεν εκθύμως εις τούς ήμετέρους αναγνώστας της τε πρωτευούσης και των επαρχιῶν, των επιθυμούντων να φωτογραφηθῶσιν.

Απαράμειλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας του κ. Ν. Ανδρειωμένου, οῦ η σπανία ειδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιῆ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9— Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και π.ληρεξουστου

κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
πρᾶτον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξᾶδες. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συννοθυλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξᾶδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἀρκεταὶ ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθαίνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυριμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνωθ: προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.